

Kevesen vannak, akik nem ismerik ezt a példázatot. Isten jóságának, atyai szeretetének nagyságát, semmi jobban nem tudja kifejezésre juttatni, mint ez a történet.

Az ember lelki életének felvázolt rajza ez a példázat, amelyben mindnyájan magunkra ismerünk. Kinek az életében ne fordult volna elő olyan időszak hogy eltávolódott Istentől, ám amikor bűneit és tévedéseit megbánta, visszatért hozzá. Boldogok vagyunk, mint a tékozló fiú, amikor visszatérhetünk Istenhez. A gyermek sokszor megfélekedezik szüleitől, akik felnevelik, gondoskodnak testi és lelki jólétéről, és gyarapodásáról. Ilyenek vagyunk gyakran mi, felnőttek is Istennel, a mi Atyánkkal szemben. Pedig nagy a különbség a kétféle megfélekedezés között. A gyermek hibáját könnyelműségből követi el, s így az könnyebben is megbocsátható; mi, felnőttek azonban józan értelemmel, világos belátással, öntudatosan vétkezünk Isten ellen. Számítunk arra, hogy elnézi, megbocsátja tévelygésünket. És valóban így is van. Jósága és szeretete kifogyhatatlan minden gyermeke iránt. Azokkal, akik róla megfélekedeztek, talán még többet törődik, vissza várja őket, s ha valóban megtérnek, szívesen fogadja őket. Szeretete kitartó és végtelen, nem feledkezik meg soha eltávozott gyermekeiről, s mindig visszavárja őket.

Az Istenről való megfélekedezésnek sokféle formája van. Megfélekedünk Istenről, amikor nem becsüljük meg azokat a lelki ajándékokat, amelyeket tőle kaptunk azért, hogy éljünk velük a magunk tökéletesítésére. Sokféle lelki ajándékba részesülünk Istentől, amelyeket fejlesztenünk, erősítenünk kell, és hiábavaló módon eltékozolnunk nem szabad.

A tékozló fiú, az evangélium szerint, a vagyonát prédálta el megfontolatlanságával és könnyelműségével. Vagyonunk azonban nemcsak anyagi javakból állhatnak, amint gondolni szoktuk; hozzátartoznak a lélek isteni adományai is. Ezekre még fokozottabb mértékben kell vigyáznunk. Isten, a mi Atyánk különböző ajándékokkal bocsátott el bennünket, s egykor majd mindeniket számon kéri tőlünk, hogy miképp sáfárkodtunk azokkal az ajándékokkal, amelyeket tőle kaptunk.

Nemcsak az bűn Isten ellen, ha valami rosszat cselekszünk, éppen olyan hiba, ha megfélekedünk a lélek műveléséről, ha nem gyarapítjuk azokat a tehetségeket és lelki ajándékokat, amelyekkel megáldott.

Van egy biztonságos otthonunk, Isten gondviselése. Egész életünkben arra kell törekednünk, hogy ennek oltalma alatt maradjunk. S ha időnként el is távozzunk belőle, soha ki ne vesszen lelkünkbelől az a hit és reménység, hogy van hova visszatérnünk, ahol mindig szeretettel fogadnak. A lélek örökös tisztség utáni vágya, amely csak Isten közelében található meg, visszatérít bennünket, akármilyen messzire is elkalandozunk. A lelkiismeret vádoló hangja hányszor ajkunkra csalja az eltévedt fiú szavait: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened; es nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam. Nehéz a lélek útja a megtisztulás és a felemelkedés felé. Olyan mint a bibliai megtérő ifjú útja hazafelé. Kezdetben ingadozik, minél közelebb jut az

atyai házhoz, annál lassabban halad. Fölmerül lelkében a kérdés: mit fog mondani atyjának. Ezerszer és ezerszer megismétli magában, amit mondani akar neki. Amint közelebb ér a házhoz, mindinkább szegyenli magát. Végül megáll dobogó szívvel, szorongó lélekkel. Fél bemenni a házba, hogy találkozzék atyjával, s elmondja neki, amit már sokszor elmondott magában. Ilyen a lélek útja, amikor megtér Istenhez. Nehéz az út, olykor bátorságot, majd csüggedést árul el, meg-megáll, sőt néha visszatér. De végül is győzedelmeskedik önmagán. S ez a győzelem a legszebb diadal, az élet legnagyobb ünnepe.

A fogadtatás pedig felülmúlt minden reményt, mert amikor meglátta őt az atya, megesett rajta a szive, magához ölelte, és megbocsátó szeretettel megcsókolta őt.

Csak a nagyobbik fiúnak nem tetszett öccse hazajövele. Szemrehányást tett atyjának, felsorolta érdemeit, s kevesellte a jutalmat, amelyet ezekért kapott. Milyen felmérhetetlen a különbség Isten szeretete, a megbocsátó irgalom és az akadémikuskodó fiú között. Minden emberi nagyság eltörpül Isten megbocsátó szeretete előtt. minden gőg, dac és dölyfösség megtorpan, amikor kitárt karokkal jön az Atya. Minden gyarlóság és kicsinyesség eltörpül és összezsugorodik a nagylelkűség előtt. A kicsiny naggyá lesz, a törpeség magasba nyúlik, s fölfelé tör az egekig.

Szeressétek Istent, ahogyan ő szeret titeket. A szeretet mindent megoldozó tűzében kiolvad belőletek minden salak, s tiszták lesztek, mint a tékozló fiú, aki elprédálta mindenét, de hibáját és tévedését belátva, megtért az ő Istenéhez. Ámen.

A KÖNYÖRÜLŐ SZAMARITÁNUS

Lk 10, 29—37

Bizonyára ismeritek a könyörülő samaritánus történetét. Sok ehhez hasonló történet van a Bibliában, de talán egyik sem juttatja jobban kifejezésre Jézus gondolkodásának lényegét, mindent átfogó széles látókörét és megkapó közvetlenségét.

A kérdés ez: Ki a te felebarátod? Minden előzetes vitatkozást elkerülve, Jézus elmondja a felolvasott történetet. Ebben a szemléletes tanításban nemcsak arra nyerünk feleletet, hogy kicsoda a mi felebarátunk, hanem érthetővé teszi a tiszta önzetlenséget, a könyörülő szeretetet, minden magyarázat nélkül. Az elbeszélés végén megkapjuk a feleletet a fő kérdésre, hogy mindenki felbarátunk, és mindenkinek segítségére kell lennünk, akinek arra szüksége van.

A kereszténységet gyakran érik bírálatok. Az egyik nem látja benne kellőképpen megalapozva a felebaráti szeretetet, és ezért új alapokat keres a világ üdvözítésére. A másik azért bírálja Jézus vallását, hogy korlátokat szab az emberiségre, amelyek gátolják szabad erő kifejtését, s így képtelenné teszik az embert hivatásának megélésére. A kereszténység, úgy gondolják, eltéríti az embert hivatásának betöltésétől. Igaz ugyan, hogy a kereszténység sok hibát követett el: hűtlen lett Jézushoz,